

La Pancarte Noire de Saint-Martin de Tours, brûlée en 1793, restituée d'après les textes imprimés et manuscrits, Nr. 132

Dilectissimis fratribus, universis episcopis in Galliae partibus, Adeodatus. Aequitatis nos ammonet norma, quam apripe custodire precipimur, ut canonica sanctorum patrum consulta, presertim a beatissimis apostolice sedis presulibus, predecessoribus scilicet nostris, qui auctoritatum, successione ac vice sacratissimi apostolorum principis Petri per diligentem sollertiam nanci sunt, quemadmodum statuta repperimus intemerata atque inlibata custodia conservemus. Sed et queque fratribus nostris, ecclesiarum episcopis, pedissequa dumtaxat imitatione, consultum ac salubriter fuerit ordinatum, utpote functi apostolicae principia, licet impares ministerio, firmanda simili ratione decernimus. Qua ex re, dum **iii.** religiosus presbyter et abbas monasterii Sancti illius, in quo et venerabilis corpus eius est situm, visendas ex desiderio veniens apostolicas confessiones et atria, nostris se representaret obtutibus commendationemque fratri nostri illi, illius ecclesie presuli, obtulisset, sublici voci precatus est, ut privilegium apostolica auctoritate subnixum ob munitionem venerabilis monasterii, quam beate recordationis confessor Christi **iii.** et presul illius ecclesie in Galliganis partibus ad conversorum salutem sui sanctissimi corporis consecratione decoravit, cui nunc preesse se perhibens scriptis ostenderat, ei concedere deberemus. Parumper autem ambigimus, idcirco quod mos atque traditio sanctae nostrae ecclesie plus non suppetat, a regimine episcopalis providentia religiosa loca secernere. Verum ubi et predicti fratris nostri illi, illius ecclesie presulis, monachicam libertatem, hoc est liberam dispensandi licentiam, scripto concessam, religiositatem eius exemplaria proferente, comperimus, in cuius volumine et aliorum, per Gallicanam videlicet provintiam constitutorum, antistitum ad id consensum prebentium subscriptiones subter adnexas inspeximus, nullatenus iam exsorte rationis ac canonice regule tantorum episcoporum consonam sententiam fore, perpendimus. Propterea et nos, erga quod idem fratres nostri, reverentissimi presules, conferre providerunt, simili censura ex auctoritate profecto apostolorum principis, cui clavis ligandi atque solvendi Conditor ac Redemptor omnium tribuit, identidem firmari concessimus, ut, apostolica fulti [auctoritate], per privilegii seriem nullas gravidines a quolibet episcoporum sub pretexto discussionis religiosus abbas vel monachi ibidem degentes sustineant, neque rursus, ospitando sibi apud eos licentiam vindicantes, dispendia his atque insolentias angariarum inponant, neque per occasionem regularis discipline rimandi atque servande quaslibet inportent iniurias. Sed liberam licentiam similiter habere statuimus, salva profecto monachicarum regularum custodia, religiosum abbatem, quicumque pro tempore preerit prefato venerabili monasterio, id procurante, ut, erga quod prisce traditionis eius articulus continet, et ipse conservare nitatur et quiqui sub eius reguntur dispensatione solerter custodire commoneat districteque conpellat. Reverentissimus vero episcopus, in cuius parochiam memoratum venerabilem monasterium vel res eius ac possessiones constiterint, faciende tantum ordinationis ac promonitionis sacerdotum atque levitarum vel confitendi chrismatis sit tantum concessa licentia. Dispositionem autem venerabilis loci gerere ac conversationem monachicam exquirere religioso abbati eiusque preposito, vel quiqui probatissimi in eodem monasterio fuerint, quod etiam prefati presules consona sententia definierunt, decernimus. Quisquis igitur quolibet tempore, quod nullatenus credimus, huius decretum privilegii, quod, auctoritate apostolica subnixa, consentiendo firmavimus, in totum vel in partem temerare

temptaverit sueque presumptionis audaciam digna emendatione minus correxerit, in perpetuum percellendum vel anathematizandum se noverit, non solum tantorum sententia sacerdotum, sed etiam equissimo apostolice condemnationis aculeo, quoniam violare pertinaciter nisus est, quod salubriter conservare debuerat. Et ita quoque huius privilegii sanctio firmata ac rata indimute persistat atque permaneat, erga quod et precellentissimi totius Galliae reges, ut scripta conperimus, ad repremendas laicorum infestationes edicto premunire idem venerabile monasterium regale pietate dignati sunt. Bene valete, dilectissimi fratres.